Nr 83

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 3 września 1948 r.

356

ZARZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Żeglugi

z dnia 25 sierpnia 1948 r.

w sprawie udostępnienia marynarzom żeglugi polskiej zakupu dolarowych certyfikatów towarowych w ramach zarządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 30 marca 1948 r. (Dz. Urzędowy Min. Skarbu z dnia 13 kwietnia 1948 r. Nr 42/48, poz. 149).

Upoważnia się Bank Polska Kasa Opieki S. A. w Warszawie do sprzedaży certyfikatów dolarowych, określonych w zarządzeniu Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 30 marca 1948 r. (Dz. Urzędowy Min. Skarbu Nr 42/48, poz. 149 i 150) marynarzom żeglugi polskiej, którym uposażenie wypłacane jest w walutach obcych.

Sprzedaż certyfikatów może być również dokonywana w obrębie polskiego obszaru celnego.

Do nabywania certyfikatów w granicach bieżącego uposażenia uprawnieni są marynarze, którzy przedłożą, wystawione przez kapitana właściwego statku, zaświadczenie stwierdzające wysokość uposażenia wypłacanego w walucie obcej.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

Minister Przemysłu i Handlu
w/z Grosfeld

Minister Żeglugi
A. Rapacki

357

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 sierpnia 1948 r.

o sprawozdawczości inwestycyjnej.

§ 1.

Podstawa sprawozdawczości inwestycyjnej.

Zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1948 r. wprowadza się dla inwestycji wykonywanych w ramach Państwowego Planu Inwestycyjnego w części Ministerstwo Skarbu jednolitą sprawozdawczość inwestycyjną.

§ 2.

Obowiązek sprawozdawczości inwestycyjnej.

Instytucje podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo Skarbu odnośnie inwestycyj grupowanych w państwowych planach inwestycyjnych w części „Ministerstwo Skarbu“ (część 11 Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1948 — Monopole, Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych, Mennica Państwowa) — obowiązane są do sprawozdawczości inwestycyjnej.

Obowiązek składania sprawozdań o inwestycjach ciąży na inwestorach oraz organach nadzoru lokalnego, pośredniego i centralnego.

§ 3.

Organ nadzoru centralnego.

Organem nadzoru centralnego jest Ministerstwo Skarbu, Departament I.

§ 4.

Organa nadzoru lokalnego i pośredniego.

Organem nadzoru pośredniego, z uwagi na warunki organizacyjne instytucyj podległych Ministerstwu Skarbu, są: dyrekcje centralne instytucyj inwestujących (Dyrekcje Monopolów, Dyrekcja Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych, Dyrekcja Mennicy Państwowej). Organów nadzoru lokalnego nie ma.

§ 5.

Jednostka sprawozdawcza bezpośrednia - inwestor.

Podstawową jednostką sprawozdawczą jest inwestor, określony w zatwierdzonym wniosku inwestycyjnym. Jest to zakład, fabryka itp. instytucja bezpośrednio inwestująca. Inwestorem bezpośrednim może być również instytucja naczelna n. p. Dyrekcja Monopolu zakupując pierwsze wyposażenie własnych biur, będzie ona wówczas równocześnie jednostką sprawozdawczą bezpośrednią i organem nadzoru.

§ 6.

Ogólny obowiązek sprawozdawczości inwestorów.

Inwestorzy obowiązani są składać miesięczne raporty inwestycyjne na formularzach ustalonych przez Centralny Urząd Planowania, wzór 1, w terminie do 3-go dnia za m-c ubiegły.

Inwestorzy obowiązani są — dla wszystkich inwestycji przez nich wykonywanych, a objętych częścią Państwowego Planu Inwestycyjnego — Ministerstwo Skarbu — sporządzać jeden wspólny raport inwestycyjny, o ile inwestycje figurują w jednym dziale, natomiast w razie wykonywania inwestycyj z kilku działów planu, dla inwestycyj każdego działu, należy sporządzić oddzielne raporty inwestycyjne.

Inwestorzy wykonujący ponadto inwestycje objęte Państwowym Planem Inwestycyjnym w innych częściach, niż Ministerstwo Skarbu składaja dla inwestycyj objętych tymi innymi częściami planu oddzielne raporty inwestycyjne, sporządzone w/g wymagań organów nadzoru centralnego właściwych dla danych części planu.

Na 1-szej str. formularzy wzór 1, raport inwestycyjny, należy zamieszczać dane, obrązujące wykonanie Państwowego Planu Inwestycyjnego, natomiast dane o inwestycjach pozaplanowych (zużycie środków finansowych nieobjętych planem na inwestycje planowe oraz wykonywanie pozaplanowych inwestycji ze środków nie objętych planem na odwrocie w rubryce uwagi.

Dla każdego roku inwestycyjnego sporządza się oddzielną sprawozdawczość.

Inwestorzy, t. j. jednostki sprawozdawcze bezpośrednie wypełniają równocześnie rubrykę „uwagi" we wzorze Nr 1 materiałami i danymi, zawierającymi bliższe wyjaśnienia do poszczególnych tytułów inwestycyjnych, na podstawie których organa nadzoru opracowują analizy z przebiegu inwestycji i akcji oszczędnościowej (patrz § 16 niniejszego zarządzenia).

§ 7.

Ogólny obowiązek sprawozdawczości organów nadzoru.

Organy nadzoru pośredniego i Ministerstwa, jako organ nadzoru centralnego, sporządzają sprawozdania inwestycyjne, obejmujące:

a) zbiorcze raporty liczbowe w/g formularza C. U. P., wzór 2,

b) analizy z przebiegu inwestycji i akcji oszczędnościowej w zasięgu dokonywanego nadzoru,

Podstawą dla sporządzania sprawozdań inwestycyjnych są:

a) dla organów nadzoru pośredniego — raporty inwestycyjne podległych jednostek, oraz raporty inwestycyjne o inwestycjach własnych,

b) dla organów nadzoru centralnego — sprawozdania inwestycyjne organów nadzoru pośredniego oraz raporty inwestycyjne o inwestycjach własnych.

§ 8.

Sprawozdawczość organów nadzoru odnośnie inwestycyj własnych.

We wszystkich przypadkach, gdy organy nadzoru pośredniego lub centralnego wykonują własne inwestycje, wówczas w odniesieniu do tych własnych inwestycji, bezpośrednio przez nie wykonywanych są inwestorem i obowiązane są do składania dla tych inwestycji raportów inwestycyjnych w/g wzoru 1 w terminie do trzech dni za m-c ubiegły z tym, że raporty takie podlegają przesłaniu do Oddziału banku finansującego, oraz podlegają objęciu przez zbiorcze raporty liczbowe, sporządzane przez dany organ nadzoru.

§ 9.

Wykorzystanie raportów i sprawozdań inwestycyjnych przez organa nadzoru.

Organy nadzoru obowiązane są wykorzystywać otrzymane raporty inwestycyjne względnie sprawozdania inwestycyjne stanowiące materiał dający obraz stopnia wykonania planu na dzień sprawozdawczy pod względem finansowym, technicznym i realności dla:

a) sporządzania sprawozdawczości ze swego zasięgu działania,

b) natychmiastowego wydawania zarządzeń mających na celu zlikwidowanie ujawnionych przez sprawozdawczość odchyleń od właściwego wykonywania planu, albo też podjęcia kroków u czynników, od pracy których zależne jest wykonywanie planu, w celu usunięcia nasuwających się trudności.

§ 10.

Sporządzanie i przesyłanie raportów inwestycyjnych przez inwestorów.

Inwestor sporządza raport inwestycyjny na formularzu wzór 1 w 4-ch egzemplarzach, z których trzy przesyła w ciągu 3-ch dni po upływie miesiąca sprawozdawczego:

a) organowi nadzoru pośredniego określonego w paragrafie 4 niniejszego zarządzenia,

b) oddziałowi banku finansującego daną inwestycję,

c) biuru regionalnemu C. U. P. właściwemu terytorialnie dla siedziby inwestora.

Czwarty egzemplarz zachowuje w aktach jako odpis.

§ 11.

Sporządzanie i przesyłanie zbiorczych raportów liczbowych przez organa nadzoru.

Organa nadzoru pośredniego (dyrekcje centralne instytucyj inwestycyjnych) sporządzają w 4-ch egzemplarzach zbiorcze raporty liczbowe i przesyłają po 1 egzemplarzu w terminie 15 dni po upływie okresu sprawozdawczego do:

a) centrali banku finansującego inwestycję,

b) organu nadzoru centralnego (1 egz. Departamentowi I i 1 egz. Departamentowi fachowemu i nadzorującemu). Czwarty egzemplarz zachowują w aktach jako odpis.

§ 12.

Przesyłanie analiz z przebiegu inwestycyj i akcji oszczędn. przez organa nadzoru.

Organa nadzoru pośredniego (dyrekcje centralne instytucyj inwestujących) obowiązane są do przesyłania w tym samym trybie analiz (zebranych w osobnych pismach) z przebiegu inwestycyj i akcji oszczędnościowej (patrz § 16 nin. zarządzenia) w terminie do 30 dni po upływie okresu sprawozdawczego do:

a) Biura Regionalnego C. U. P. właściwego terytorialnie dla siedziby inwestora bezpośredniego,

b) organu nadzoru centralnego (Ministerstwo Skarbu Departament I i Departament fachowy nadzorujący,

c) centrali banku finansującego inwestycje.

§ 13.

Sporządzanie i przesyłanie zbiorczego raportu liczbowego przez organ nadzoru centralnego.

Departament I Ministerstwa Skarbu, jako organ nadzoru centralnego sporządza zbiorczy raport liczbowy i przesyła do Centralnego Urzędu Planowania, najpóźniej 20 dnia po miesiącu sprawozdawczym, zachowując w aktach odpis.

§ 14.

Sporządzanie analizy z przebiegu inwestycyj i akcji oszczędn. przez organ nadzoru centralnego.

W tym samym trybie Departament I Ministerstwa Skarbu jako organ nadzoru centralnego sporządza analizę przebiegu inwestycji i akcji oszczędnościowej w terminie 35 dni po upływie miesiąca sprawozdawczego.

§ 15.

Opóźnienie w przesyłaniu raportów inwestycyjnych.

Obowiązku sporządzania zbiorczych raportów liczbowych przez organy nadzoru w terminach wynikających z poprzednich paragrafów, nie wstrzymuje brak podstawowych materiałów tj. dla organów nadzoru pośredniego brak raportów inwestycyjnych, a dla organów nadzoru—brak zbiorczych raportów liczbowych, od podległych jednostek. W przypadku nie otrzymania tych materiałów na czas, organy nadzoru obowiązane są sporządzić zbiorcze raporty liczbowe w terminie, przyjmując dla jednostek, które nie nadesłały materiałów, stan z poprzedniego miesiąca (tak, jakby w miesiącu sprawozdawczym nie nastąpiły zmiany), przy czym fakt taki należy wymienić w odpowiedniej rubryce poziomej uwag na odwrocie formularza. W przypadku rozesłania w podstawowym terminie zbiorczych raportów liczbowych, opartych częściowo o dane z poprzedniego miesiąca, należy do terminu przewidzianego na sporządzenie analiz, brakujące dane uzyskać i łącznie z analizą przesłać ponowne raporty zbiorcze za miesiąc sprawozdawczy, lecz w tym przypadku w całości oparte na aktualnym materiale.

§ 16.

Analizy z przebiegu inwestycji i akcji oszczędnościowej.

Analizy z przebiegu inwestycji i akcji oszczędnościowej powinny obejmować:

a) uzasadnienie i omówienie możliwości (tendencji) realizacji planu, wynikających w zakresie finansowym, technicznym, oraz realności z cyfr zbiorczych raportów liczbowych, sporządzonych przez dany organ nadzoru dla jego terenu działania.

b) charakterystykę realizacji planu w zakresie merytorycznym z omówieniem bliższych wybranych najważniejszych inwestycji. Należy więc wymienić główne (sztandarowe) obiekty inwestycyjne i scharakteryzować stan ich wykonania.

c) omówienie wydanych zarządzeń oszczędn. i ich skuteczności oraz innych zarządzeń lub czynności podjętych w związku z § 9 niniejszego zarządzenia.

W punkcie tym winna być uwzględniona sprawozdawczość stosowania okólników i zarządzeń oszczędnościowych Ministerstwa Odbudowy, oraz

wyniki akcji własnej resortu n. p. osiągnięcia oszczędn. wskutek łączenia budów poszczególnych instytucyj resortu w wypadkach, gdy względy funkcjonalne tych instytucyj na to zezwalają. W związku z powyższym organa nadzoru pośredniego wydadzą szczegółowe instrukcje bezpośrednim jednostkom sprawozdawczym, jakie dane mają zamieszczać w rubryce „uwagi" raportu inwestycyjnego.

§ 17.

Analizy kwartalne z przebiegu inwestycji.

Analizy za miesiące marzec, czerwiec i wrzesień (kwartalne) powinny ponadto obejmować dane dotyczące:

a) wysokość nakładów na budownictwo w ścisłym znaczeniu, tj. na budownictwo naziemne, wykonane w ramach części planu Ministerstwa Skarbu oraz

b) szacunkowego podziału nakładów w/g kategorii w rozumieniu Zarządzenia Prezesa C. U. P. z dn. 15 maja 1948 r., Instrukcja Inwestycyjna na rok 1949 (Rozdz. II § 8—13) a mianowicie:

1. budownictwo przemysłowe,
2. „ wiejskie,
3. „ komunikacyjne,
4. „ obroty towarowe,
5. „ mieszkaniowo-administracyjne i użyteczności publicznej,
6. „ socjalne.

§ 18.

Analizy roczne z przebiegu inwestycji.

W sprawie sprawozdawczości rocznej oraz rocznych analiz, wydane zostanie oddzielne zarządzenie.

§ 19.

Terminy wprowadzenia sprawozdawczości inwestycyjnej.

Pierwsza sprawozdawczość jednolita inwestycyjna powinna być złożona łącznie za okres pierwszych 3-ch kwartałów roku 1948 (tj. sprawozdawczość za m-c wrzesień) w terminach specjalnych, a mianowicie:

a) raporty inwestycyjne składane przez inwestorów do dnia 10 października (zamiast do dnia 3 października),

b) zbiorcze raporty liczbowe powinny być składane przez organy nadzoru pośredniego do dnia 25 października, a przez organy nadzoru centralnego do dnia 30 października,

c) analizy z przebiegu inwestycji i akcji oszczędnościowej winny być składane przez organy nadzoru pośredniego do dnia 5 listopada, oraz przez organy nadzoru centralnego do dnia 15 listopada.

§ 20.

Ewentualność zawieszenia wypłat przez banki finansujące w razie nie otrzymania raportów inwestycyjnych.

Banki finansujące inwestycje, w razie nie otrzymania raportów inwestycyjnych mogą zawiesić wypłaty do czasu otrzymania raportów inwestycyjnych, przy czym decyzje Banku w tej sprawie podejmowane będą w porozumieniu z organem nadzoru pośredniego.

§ 21.

Sprawozdawczość inwestycyjna organów resortu Ministerstwa Skarbu odnośnie inwestycyj figurujących poza częścią planu Ministerstwa Skarbu.

Odnośnie budownictwa administracji, budownictwa mieszkaniowego oraz budownictwa socjalnego resortu Ministerstwa Skarbu, inwestycje te grupowane w państwowych planach inwestycyjnych w części Ministerstwa Odbudowy (część 21 Państwowego Planu Inwestycyjnego na r. 1948) — podlegać będą sprawozdawczości na zasadach podanych przez Min. Odbudowy, przy czym jednostki sprawozdawcze bezpośrednio poza sprawozdaniami przesyłanymi w/g wymagań instrukcji Min. Odbudowy, winny równocześnie przesłać po jednym egzemplarzu raportów liczbowych do dyrekcji centralnych instytucyj inwestujących (Izbie Skarbowej, Dyrekcji Ceł, Dyrekcji Monopolów, Centralom Banków, Dyrekcji Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych itp.) oraz do Departamentu I i Departamentu fachowego (nadzorującego) Ministerstwa Skarbu.

Sprawozdawczości odnośnie tego rodzaju budownictwa nie należy łączyć w raportach z inwestycjami grupowymi w państwowych planach inwestycyjnych w części „Ministerstwo Skarbu".

Analogicznie należy postąpić w przypadku inwestycyj wykonywanych przez podległe jednostki, a zainwestowanych w innych częściach planu, niż Ministerstwo Skarbu.

§ 22.

Wzory i formularze.

Wzory Nr 1 i 2 powołane w niniejszym zarządzeniu, a ustalone przez C. U. P. będą dostarczone podległym jednostkom.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. I. 31217/3/48).

Pozycja 357

Do ....

....

....

RAPORT INWESTYCYJNY (Wzór 1)

o stanie inwestycyj wykonywanych przez ....

....

z siedzibą w ....

Kwoty w tysiącach złotych

Miesiąc sprawozdawczy .... r. 194

Data sporządzenia raportu ....

Obliczono wskaźniki % zbiorcze:	A finansowy	B techniczny	C realności

Nr 83

L. p.	Tytuł inwestycji wg brzmienia w Państwowym Planie Inwestycyjnym na rok 1948	Numer ewidencyjny inwestycji lub jej symbol	Środki finansowe ogółem (skarbowe, handlowe, syst. finans. i własne)						% technicznego wykonania	Współczynnik obliczeniowy (rubr. IV × rubr. X)	Skorygowany koszt inwestycji na rok 1948
			Plan przewiduje na r. 1948	Wydatkowano w roku 1948				Saldo na dzień sprawozdania (IV–VII)			
				od początku do końca m-ca poprzedzającego sprawozdanie	w miesiącu sprawozdawczym	Ogółem od początku roku					
			w tys zł	w tys. zł	w tys. zł	w tys. zł	% VII:IV	w tys. zł			w tys. zł
I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											
13											
14											
15											
16											
17											
18											
19											
20											
Razem . .											

Uwagi zamieścić na odwrotnej stronie w rubryce o tej samej numeracji.

Pieczęć i podpis

Pozycja 357

INSTRUKCJA

do raportu inwestycyjnego sporządzonego przez jednostkę sprawozdawczą (wzór 1).

1) Jednostka sprawozdawcza obowiązana jest sporządzić raport inwestycyjny do trzeciego dnia każdego miesiąca za miesiąc ubiegły, obejmując raportem wszystkie czynności związane z inwestycją, a dokonane w miesiącu sprawozdawczym.
Celem ułatwienia pracy jednostka sprawozdawcza powinna prowadzić dla każdej inwestycji kartę ewidencyjną, na której odnotowane będą wszystkie nakłady inwestycyjne zrealizowane ze środków inwestycyjnych natychmiast po ich dokonaniu.

2) Jednostka sprawozdawcza wysyła po jednym egzemplarzu sprawozdania:
a) do organu nadzoru lokalnego,
b) do oddziału banku finansującego inwestycje,
c) trzeci egzemplarz zatrzymuje jako kopię.

3) Rubryki II, dotyczące tytułów inwestycyjnych, rubryki III, dotyczące numeru ewidencyjnego oraz rubryki IV, dotyczące zatwierdzonej zgodnie z planem sumy wniosków — powinny być uprzednio wypełnione i przygotowane, gdyż będą jednakowe we wszystkich raportach za cały rok (za wyjątkiem zmian spowodowanych zatwierdzeniem virement).
Podobnie rubryka V obejmująca wydatki dokonane do końca poprzedzającego miesiąca powinna być zgóry wypełniona, gdyż jest ona identyczna z rubryką VII raportu za miesiąc poprzedni.

4) Wyjaśnia się, że pod numerem ewidencyjnym danej inwestycji rozumie się — w przypadku przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Przemysłu i Handlu — numer odbity numeratorem na pierwszej stronie zatwierdzonego wniosku inwestycyjnego poniżej litery A. Dla innych resortów należy podawać symbol ustalony instrukcją danego resortu.

5) Rubryki V, VI i VII dotyczą tylko wydatków roku 1948 ze środków finansowych z roku 1948, a zatem nie powinny zawierać jakichkolwiek wydatków dokonanych w latach poprzednich, ani też wydatków roku 1948 pokrytych ze środków roku 1947.

6) Określenie procentu wydatków finansowych, które należy wpisać do rubryki VIII oblicza się przez ustalenie, jaki procent kwoty przewidzianej planem (rubryka IV) został już zużyty (rubryka VII). Do rubryki VIII należy wpisać procent kwoty z rubryki VII w stosunku do kwoty w rubryce IV (pomnożyć kwoty rubryki VII przez 100, a wynik podzielić przez kwotę z rubryki IV).

7) Saldo na dzień sprawozdania t. j. rubryka IX, stanowi różnicę pomiędzy planem (rubryka IV) oraz dotychczas poniesionymi wydatkami (VII). W przypadku gdyby przekroczono plan należy przy danej inwestycji przed sumą postawić znak minus i pozycję taką podkreślić czerwonym kolorem.

8) Cyfry wnoszone do rubryki X i XII, jako mające charakter informacyjny w zasadzie są ustalane szacunkowo, jednakże w sposób realny i rzetelny, przy czym wypełniający ponosi odpowiedzialność za prawidłowość ustalonych danych.

9) Procent technicznego wykonania można szacować następująco:
a) oblicza się wartość całej inwestycji w zakresie zaplanowanym na dany rok,
b) oblicza się według tych samych cen jakie przyjęło się w punkcie a) wartość części wykonanej t. j. dodaje się do wartości zużytych na budowę materiałów, łącznie z materiałem leżącym na terenie budowy, (nie należy wliczać materiałów zapłaconych, lecz jeszcze nie dostarczonych na miejsce budowy), wartość wykonanej robocizny, oraz wartość innych kosztów związanych z daną inwestycją.
c) oblicza się procent kwoty drugiej do pierwszej, który jest procentem technicznego wykonania (w praktyce procent ten w znakomitej większości wypadków nie pokrywa się z procentem wykonania finansowego).

L.p.	UWAGI XIII
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	

10) Współczynnik obliczeniowy, który należy zamieścić w rubryce XI, ustala się drogą mechanicznego przemnożenia dla każdej inwestycji odnośnej cyfry figurującej w rubryce IV przez cyfrę figurującą w rubryce X. Służy on dla obliczenia wskaźników % technicznego wykonania robót ważonego dla całości robót jednostki sprawozdawczej.

11) W rubryce XII chodzi o ustalenie ile będzie kosztowała cała zaplanowana na dany rok inwestycyjny robota przy uwzględnieniu zmiany cen, kosztów i warunków wykonania (korekta wartości zaplanowanej).
Do kwoty wymienionej w rubryce VII należy dodać wartość kosztów (materiałów, robocizny i innych) pozostających jeszcze do zapłacenia celem wykonania planu rzeczowego na dany rok, według cen z daty sprawozdania.
Rubryka ta ma charakter szacunkowy.

12) Na drugiej stronie formularza (rubryka XIII) należy zamieścić uwagi i specjalnie charakterystyczne okoliczności, które wpływają na realność wykonania oraz termin wykonania danej inwestycji, np. istniejące lub oczekiwane trudności, przyczyny niezależne od inwestora, powody przestojów i strat czasu i ewentualne podjęte środki zaradcze. Wyjaśnić ewent. dysproporcje wskaźników. Obszerniejsze uwagi, nie dające się pomieścić w ramach rubryki XIII, należy podać na oddzielnym arkuszu, oznaczając każdą uwagę odnośną liczbą porządkową tytułu inwestycji.

13) Po wstawieniu cyfr dla każdej inwestycji, raport należy zsumować celem uzyskania sumarycznych cyfr, pozwalających na ustalenie zbiorczych wskaźników procentowych, które są ustalane łącznie dla wszystkich inwestycji, wykonywanych przez daną jednostkę sprawozdawczą.

14) Sposób obliczenia zbiorczych wskaźników procentowych — A, B, C, — jest następujący:
a) wskaźnik finansowy — A:

$$\frac{\text{suma rubryki VII}}{\text{suma rubryki IV}} \times 100 = \text{np. } \frac{30}{1600} \times 100 = 64\%$$

b) wskaźnik techniczny — B:

$$\frac{\text{suma rubryki XI}}{\text{suma rubryki IV}} = \text{np. } \frac{97500}{1600} = 6\ \%$$

c) wskaźnik realności — C:

$$\frac{\text{suma rubryki XII}}{\text{suma rubryki IV}} \times 100 = \text{np. } \frac{1680}{1600} \times 100 = 105\%$$

Tak obliczone wskaźniki należy wpisać w odnośnych rubrykach A, B, C, po prawej stronie formularza u góry.

15) Jednostka sprawozdawcza wypełniony formularz zaopatruje w pieczęć i podpisy i natychmiast wysyła.

Do

....

....

....

ZBIORCZY RAPORT LICZBOWY

(Wzór 2)

o stanie inwestycyj wykonywanych przez inwestorów podległych:

(wymienić nazwę instytucji składającej Raport)

....

....

Miesiąc sprawozdawczy.......... r. 194...

Data sporządzenia raportu...............

Obliczono wskaźniki % zbiorcze:	A finansowy	B techniczny	C realności

kwoty w tysiącach zł

L. p.	Inwestor i siedziba	Państwowy Plan Inwestycyjny					Środki finansowe ogółem (skarbowe, bankowe, syst. fin. i własne)						procent technicznego wykonania	Współczynnik obliczeniowy (rubr. IV ✕ rubr. X)	Skorygowany koszt inwestyc. w r. 1948	Indywidualne wskaźniki %%		
							Plan przewiduje na rok 1948	Wydatkowano w roku 1948				Saldo na dzień sprawozdania (IV–VII)						
								od początku do końca m-ca poprzedzającego sprawozdanie	w m-cu sprawozdawczym	Ogółem od początku roku								
		część	dział	rozdział	paragraf	pozycja	tys. zł	tys. zł	tys. zł	tys. zł	% VII-IV	tys. zł			tys. zł	finansowy	techniczny	realności
I	II	III					IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	A	B	C
1																		
2																		
3																		
4																		
5																		
6																		
7																		
8																		
9																		
10																		
11																		
12																		
13																		
14																		
15																		
16																		
17																		
18																		
19																		
20																		
	Razem . .																	

Uwagi zamieścić na drugiej stronie w rubryce o tej samej numeracji.

Pieczęć i podpis

Pozycja 357

Nr 83

Instrukcja do zbiorczego raportu liczbowego sporządzanego przez banki i organy nadzoru (wzór 2).

1) Organy nadzoru i banki sporządzają zbiorcze raporty liczbowe (wzór 2) w terminach ustalonych w Uchwale.

2) Celem ułatwienia pracy należy przed dniem sporządzenia raportu wypełnić rubryki II, III, IV, które w zasadzie będą identyczne we wszystkich sprawozdaniach miesięcznych.

3) Do zbiorczych raportów liczbowych należy wpisać sumy rubryk raportów jednostek podległych. (Ze wzorów 1).

4) Po wpisaniu cyfr ze wszystkich raportów od wszystkich jednostek podległych, należy rubryki pionowo zsumować celem obliczenia wskaźników A, B, C.

5) Sposób obliczenia wskaźników procentowych zbiorczych jest następujący:

a) wskaźnik finansowy A

$$\frac{\text{suma rubryki VII}}{\text{suma rubryki IV}} \times 100 = \text{np. } \frac{1030}{1600} \times 100 = 64\%$$

b) wskaźnik techniczny B

$$\frac{\text{suma rubryki XI}}{\text{suma rubryki IV}} = \text{np. } \frac{97500}{1600} = 61\%$$

c) wskaźnik realności C

$$\frac{\text{suma rubryki XII}}{\text{suma rubryki IV}} \times 100 = \text{np. } \frac{1680}{1600} \times 100 = 105\%$$

Tak obliczone wskaźniki należy wpisać w odnośnych rubrykach po prawej stronie formularza u góry. (A, B, C).

6) Na drugiej stronie formularza, należy zamieścić uwagi i specjalne charakterystyczne okoliczności, które wpływają na realność wykonania oraz termin wykonania danych inwestycyj; np. istniejące lub oczekiwane trudności, przyczyny niezależne od inwestora (ów), powody przestojów i strat czasu i ewentualnie podjęte środki zaradcze. Wyjaśnić ewentualne dysproporcje wskaźników. Obszerniejsze uwagi nie dające się pomieścić w ramach rubryki XIII, należy podać na oddzielnym arkuszu, oznaczając każdą uwagę odnośną liczbą porządkową inwestora.

L.p	U W A G I
	XIII
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	

358

ZARZĄDZENIE

z dnia 31 sierpnia 1948 r.

w sprawie używania pojazdów mechanicznych.

W związku z uchwałą Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1948 r. w sprawie gospodarki samochodami państwowymi oraz okólnikiem Prezesa Rady Ministrów Nr 19 z dnia 22 maja 1948 r. Nr O-II-d-2/14/48 w sprawie używania osobowych pojazdów mechanicznych zarządzam co następuje:

I. Pojazdy mechaniczne, będące w używaniu Ministerstwa Skarbu oraz podległych mu władz, urzędów, zakładów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych, a także przedsiębiorstw, będących pod zarządem państwowym i nadzorowanych przez Ministerstwo Skarbu, **określanych dalej jako jednostki służbowe, są przeznaczone do zaspakajania wyłącznie służbowych potrzeb komunikacyjno-transportowych.**

Samochody służbowe osobowe podzielone zostały na:

a) Reprezentacyjne (R) przeznaczone do obsługi Ministra Skarbu i Podsekretarzy Stanu.

b) Dyspozycyjne (D) przeznaczone do zaspakajania potrzeb komunikacyjnych określonych jednostek służbowych celem usprawnienia ich pracy.

c) Funkcyjne (F) przeznaczone do wykonywania określonych czynności przez poszczególnych pracowników lub zespołu pracowników danej jednostki służbowej, przy czym służą jako narzędzie ich pracy przy wykonywaniu zadań służbowych, wymagających szybkiego przenoszenia się z miejsca na miejsce, np. przy inspekcjonowaniu placówek terenowych, kierowaniu jednostką organizacyjną, której zakres czynności wymaga stałych i licznych kontaktów z innymi jednostkami, kontroli ruchu, zwalczaniu przestępstw (np. przez ochronę skarbową, służbę celną i akcyzową itp.). Samochody te są przydzielane tym jednostkom służbowym, których zakres działania wymaga stałego posiadania szybkiego środka komunikacyjnego.

Samochody służbowe ciężarowe dzieli się na:

a) Gospodarcze (G) przeznaczone do zaspakajania wyłacznie potrzeb gospodarczych jednostek służbowych (przewóz opału, artykułów aprowizacyjnych, materiałów pędnych itp.) oraz ewent. przewozu pracowników do pracy, o ile jest utrudniona komunikacja publiczna.

b) Robocze (P), przeznaczone do takich samych zadań co osobowe (F) a przydzielone do określonych jednostek służbowych, np. wozy sanitarne, rekwizytowe straży pożarnych, do przerzucania ochrony skarbowej, służby celnej i akcyzowej, samochody wytwórni i zakładów monopolowych, samochody banków i P.W.P.W. do przewozu walorów itp.

Samochody osobowe „D" i „F" oraz ciężarowe powinny być w miarę możności zastępowane przez motocykle. Na krótkich odcinkach (np. do 10 klm) do służby łączności w zamian motocykli mogą być używane rowery.

II. Używanie samochodu, będącego własnością Skarbu Państwa, winno odbywać się w ramach istotnych potrzeb dla Państwa, związanych ściśle z obowiązkami służbowymi pracownika państwowego, używającego samochodu.

Samochody „R" związane są ze stanowiskiem i nie podlegają kontroli co do celowości wyjazdów, ilości przejechanych kilometrów oraz zużytego do tego paliwa; dysponowanie nimi należy wyłącznie do osoby, której pojazd jest przydzielony. Podlegają one jednak na równi z innymi samochodami służbowymi kontroli technicznej i gospodarczej.

Pozostałe samochody podlegają ograniczeniom pod względem zużycia paliwa, ilości przejechanych kilometrów oraz kontroli wyjazdów. Zaopatrzone są w książkę kontroli i wyjazdów, do której musi być wpisany każdy wyjazd. Dysponują nimi i ponoszą odpowiedzialność za celowe i ekonomiczne ich używanie przełożeni jednostek służbowych, do których obsługi pojazdy są przeznaczone. Samochody „D" tylko wyjątkowo mogą być używane do przejazdu do miejscowości, do których istnieje komunikacja publiczna.

W podróżach na dalekich odcinkach niedopuszczalne jest korzystanie z samochodów. W tych przypadkach winny być używane przez pracowników państwowych wagony sypialne i samoloty, zgodnie z obowiązującymi w tym przedmiocie przepisami.

Odległości od miejsca siedziby jednostek służbowych Zarządu Centralnego Ministerstwa Skarbu oraz centralnych instytucji, przedsiębiorstw i banków, które będą uważane za dalekie odcinki, zostaną określone i podane do wiadomości oddzielnym zarządzeniem. Określenie to będzie uwidocznione w sposób trwały na karcie kontrolnej pracy każdego osobowego pojazdu mechanicznego, według wzoru opracowanego przez Ministerstwo Komunikacji.

Od ograniczeń przestrzennych mogą być zwolnione poszczególne osoby przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Skarbu.

III. Do kategorii „D" Ministerstwo Skarbu zalicza samochody osobowe, będące w dyspozycji Prezesa Prokuratorii Generalnej, Dyrektorów Departamentów, Prezesa Komisji Rewizyjnej Skarbu Państwa oraz równorzędnych komórek organizacyjnych Zarządu Centralnego Ministerstwa, samochód osobowy Naczelnika Wydziału Gospodarczego, samochody osobowe Dyrektorów Izb Skarbowych, Dyrektorów Ceł, samochód Głównego Inspektora Ochrony Skarbowej, samochody Prezesów i Dyrektorów centralnych instytucji bankowych, samochody Naczelnych Dyrektorów i zastępców Naczelnego Dyrektora w Monopolu Spirytusowym i Tytoniowym oraz Dyrektorów Monopolu Solnego, Zapałczanego i Loteryjnego, samochód Naczelnego Dyrektora Państwowego Zakładu Emerytalnego, Naczelnego Dyrektora P. W. P. W., Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego, Naczelnego Dyrektora i zastępcy Naczelnego Dyrektora Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych oraz Dyrektorów Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych i Dyrektora Mennicy Państwowej.

Pozostałe samochody osobowe resortu zalicza się do kategorii „F".

Ze względu na to, że samochody osobowe dyspozycyjne nie są przywiązane do stanowiska, lecz do obsługi jednostek służbowych, kierowanych przez Dyrektorów Departamentów oraz Prezesów i Dyrektorów równorzędnych działów służby w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Skarbu, jak również Prezesów i Dyrektorów jednostek centralnych organizacyjnie zespolonych z Ministerstwem Skarbu lub nadzorowanych przez Ministerstwo nie mogą być one używane wyłącznie przez kierowników jednostek służbowych oraz do innych wyjazdów jak tylko służbowych przy równoczesnym przestrzeganiu określonych odległości.

Dla samochodów Zarządu Centralnego Ministerstwa Skarbu oraz wszystkich instytucji centralnych w Warszawie, ustala się czasowo promień wyjazdów w granicach m. st. Warszawy oraz Warszawskiego Zespołu Miejskiego. Wyjazdy poza określony promień mogą być dokonywane o ile samochód zostanie zaopatrzony w specjalną delegację służbową.

IV. Dyrektorom Izb Skarbowych i Dyrektorom Ceł oraz tym kierownikom równorzędnych instytucji i przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Skarbu, którym zostały przydzielone samochody dyspozycyjne do obsługi jednostek służbowych, nie wolno tych samochodów używać do innych celów jak służbowych i wyłącznie w obrębie terenu wchodzącego w zakres ich działania.

Wyjazdy samochodami osobowymi „D" poza obręb określonej odległości lub działania są dopuszczalne tylko w tym przypadku, jeśli sprawy służbowe są wyjątkowej wagi i wymagają natychmiastowego osobistego kontaktu z Ministerstwem Skarbu, względnie z władzami innych resortów, lub też Skarb Państwa byłby narażony wskutek zwłoki na poważne straty.

V. Każdy osobowy pojazd mechaniczny, udający się poza określoną odległość lub teren działania, winien być zaopatrzony w delegację służbową, wydaną przez kierownika właściwej jednostki służbowej a w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Skarbu przez Dyrektora Departamentu I. Numer tej delegacji winien być odnotowany na karcie kontrolnej pracy wozu w rubryce „uwagi".

Powyższe nie dotyczy wyjazdów osób zwolnionych od ograniczeń przestrzennych przez Prezesa Rady Ministrów, lecz i w tych przypadkach nazwisko wyjeżdżającego winno być wpisane na karcie kontrolnej pracy wozu.

VI. Samochody dyspozycyjne (D) służą:

a) do wyjazdów służbowych kierowników jednostek służbowych w sprawach związanych z usprawnieniem całokształtu prac,

b) do wyjazdów reprezentacyjnych, w przypadku oficjalnego występowania w charakterze przedstawiciela jednostki służbowej,

c) do wyjazdów służbowych delegatów Ministerstwa Skarbu, dokonujących czynności urzędowych na terenie działania podległej jednostki służbowej,

d) do wyjazdów służbowych pracowników delegowanych na lustracje podległych urzędów, po uzgodnieniu z kierownikiem jednostki służbowej, jeśli do tych miejscowości brak jest dogodnej komunikacji publicznej,

e) do wyjazdów, związanych z udziałem kierowników jednostek służbowych w pracy polityczno-społecznej.

Wyjazdy samochodami „D" w teren powinny być z góry planowane i w miarę możności wykorzystane przez zespół pracowników, udających się w różnych sprawach służbowych do tej samej miejscowości.

Samochody „D" winny być używane w szczególności do wyjazdów związanych:

1) z kontrolą czynności podległych lub nadzorowanych jednostek oraz tych czynności, które mają być wykonane na określony termin;

2) z gospodarką oraz remontem i budową gmachów;

3) z instruowaniem personelu w podległych jednostkach;

4) z konferencjami szkoleniowymi, zjazdami urzędowymi w terenie itp.;

5) z dochodzeniami oraz sprawami obsady personalnej;

6) z nagłymi wypadkami itp.

Użycie samochodów przez kierowników jednostek służbowych w pilnych i ważnych sprawach, dotyczących organizacji społecznych lub politycznych jest dopuszczalne — nawet w dni świąteczne — lecz konieczność ta musi znaleźć pisemne uzasadnienie. Samochody osobowe i ciężarowe mogą być udzielane pracownikom w przypadku ślubu, choroby, śmierci, przewozu ruchomości i t. p., pod warunkiem zwrotu kosztów materiałów pędnych.

VII. Samochody osobowe „F" winny być wyodrębnione ewidencyjnie spośród osobowego taboru samochodowego, wymienionego w punkcie I a) i b), a samochody ciężarowe z taboru samochodowego ciężarowego wymienionego w punkcie 1 a).

Samochody „F" i „P" winny służyć do:

1) wyjazdów pracowników w sprawach pościgowych za przestępcami skarbowymi, przemytnikami i t. p.;

2) wyjazdów inspekcyjnych periodycznych i niespodziewanych do gorzelń, browarów, rafinerii, cukrowni, składów i przedsiębiorstw, placówek celnych i t. p.;

3) przewozu druków ścisłego zarachowania, papierów i znaków wartościowych oraz innych przedmiotów wartościowych lub wymagających szybkiego transportu;

4) przewozu surowców i wyprodukowanych towarów przez przedsiębiorstwa państwowe;

5) wyjazdów w sprawach nielegalnej uprawy tytoniu, potajemnych gorzelń, oceny strat spowodowanych przez pożary, powódź, gradobicie i t. p.

Dla racjonalnego wykorzystania samochodów „F" i „P" mogą być one użyte na krótkich przestrzeniach (jazda w mieście) do celów przewidzianych dla samochodów dyspozycyjnych i gospodarczych, o ile to uzna za wskazane kierownik jednostki służbowej, w którego dyspozycji znajdują się samochody.

Wyjazdy samochodami „F" i „P" przekraczające przestrzeń określoną przez Ministerstwo Komunikacji lub teren działania muszą być uzasadnione odpowiednimi dowodami. Ponadto samochody te winny być zaopatrzone w specjalną delegację służbową.

VIII. Każda jednostka służbowa może posiadać tylko tyle pojazdów mechanicznych (etatów), ile przydzieli jej Ministerstwo Skarbu z ogólnej ilości pojazdów, ustalonych dla całego resortu.

Ustalenie etatów dla wszystkich jednostek służbowych należy do kompetencji Departamentu I Ministerstwa Skarbu.

IX. Ministerstwo Skarbu w krótkim czasie przystąpi do tworzenia na terenie wszystkich województw kolumn samochodowych resortowych. W tych województwach, gdzie warunki nie pozwolą na stworzenie kolumny samochodowej resortowej, wszystkie samochody, będące w używaniu jednostek służbowych zostaną włączone do kolumny samochodowej zbiorowej innego resortu.

Kolumna samochodowa (resortowa lub zbiorowa) jest jednostką administracyjno-techniczną, która:

a) garażuje samochody,

b) wykonuje obsługę (konserwację samochodów) łącznie z zaopatrywaniem ich w paliwo i smary,

c) dokonuje napraw bieżących oraz

d) prowadzi rachunkowość kolumny.

Kolumna wysyła samochody stosownie do otrzymanych dyspozycji.

W celu usprawnienia gospodarki technicznej kolumna prowadzi finansową gospodarkę, obciążając rachunkowo każdy samochód kosztami garażowania, obsługi oraz napraw.

Samochody każdej jednostki służbowej, tworzącej grupę resortową, są w wyłącznej i nieskrępowanej dyspozycji posiadacza. Natomiast kierownictwo kolumny resortowej lub zbiorowej wykonuje tylko jego dyspozycje i odpowiedzialne jest jedynie za prawidłową obsługę techniczną i gospodarczą wszystkich samochodów oraz prawidłową rachunkowość.

W związku z organizacją kolumn samochodowych Ministerstwo Skarbu zarządza, ażeby kierownicy poszczególnych jednostek służbowych podległych Ministerstwu Skarbu w miastach, w których mieszczą się siedziby Urzędów Wojewódzkich:

1) odbyli w jak najkrótszym czasie wspólną konferencję, którą winien zainicjować Dyrektor Izby Skarbowej dla omówienia stworzenia resortowej kolumny samochodowej,

2) rozważyli na konferencji:

a) czy istnieją warunki na stworzenie kolumny samochodowej resortowej,

b) czy są odpowiednie pomieszczenia na garaże i warsztaty do doraźnych napraw względnie, jakie są możliwości ich uzyskania,

c) ile samochodów osobowych, ciężarowych i motocykli obejmie kolumna,

d) która instytucja powinna sprawować nadzór nad kolumną,

e) wnioski co do ewentualnego przyłączenia się do kolumny samochodowej zbiorowej,

f) ewent. wnioski dotyczące zmiany klasyfikacji samochodów.

Protokółu z odbytej konferencji wraz z umotywowanymi wnioskami Ministerstwo Skarbu oczekuje w nieprzekraczalnym terminie do dnia 25 września 1948 r.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. I. 23921/3/48).

359

OKÓLNIK

z dnia 31 sierpnia 1948 r.

w sprawie przywozu i wywozu złota przez cudzoziemców.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 października 1947 r. w sprawie wywozu za granicę złota i innych kosztowności (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 426), w myśl którego cudzoziemiec ma prawo wywieźć za granicę złoto we wszelkiej postaci zgłoszone przy wjeździe do Polski i uwidocznione na imiennym zaświadczeniu właściwego urzędu celnego, stwierdzającym przywiezienie złota z zagranicy do kraju, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że cudzoziemcy mogą przywozić do kraju złoto we wszelkiej postaci pod warunkiem zgłoszenia tego złota urzędowi celnemu. Na zgłoszone złoto urząd celny wydaje stronie zaświadczenie o przywozie pieniędzy i walorów, przewidziane w rozdziale V instrukcji Ministra Skarbu z dnia 8 sierpnia 1936 r. L. D. IV. 18876/3/36 (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 21, poz. 680).

W związku z powyższym postanowienia ust. 4 w rozdziale I i ust. 2 w rozdziale V wyżej powołanej instrukcji straciły moc obowiązującą w części dotyczącej zakazu wystawiania przez urzędy celne zaświadczeń na złoto, przywożone do kraju przez cudzoziemców.

Za Dyrektora Departamentu
W. Szykier
Naczelnik Wydziału

(Znak Min. Sk. D. IV. 5343/4/48).

360

OKÓLNIK

z dnia 31 sierpnia 1948 r.

w sprawie przyjęcia przez Automobilklub Polski odpowiedzialności wobec Skarbu Państwa za samochody i motocykle, wprowadzone na podstawie książeczek z przepustkami, wystawionymi, przez Touring Kluby.

Automobilklub Polski, przyjęty ostatnio jako członek Międzynarodowego Zjednoczenia Turystycznego—Alliance Internationale de Tourisme (A. I. T.), mającego swą siedzibę w Genewie, przyjął, niezależnie od odpowiedzialności, o której jest mowa w okólniku z dnia 30 stycznia 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 68) całkowitą odpowiedzialność wobec Skarbu Państwa z tytułu wprowadzenia do Polski samochodów i motocykli, na podstawie książeczek z przepustkami granicznymi (carnets de passages en douanes),wydanych przez Alliance Internationale de Tourisme) a wystawionych przez zrzeszone Touring Kluby.

Wobec powyższego samochody i motocykle, wprowadzane do Polski na podstawie książeczek z przepustkami granicznymi, wydanymi przez A. I. T. i zaopatrzonymi w odpowiedni nadruk (Alliance Internationale de Tourisme) i wystawionymi przez Touring Kluby, podlegają odprawie warunkowej stosownie do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 387) bez składania osobnego zabezpieczenia celnego.

Jednocześnie stosownie do zawiadomienia Automobilklubu Polski uzupełnia się dołączony do okólnika z dnia 30. I. 1948 r. (Dz. Urz. M. Sk. Nr 17, poz. 68) wykaz zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które przyjął odpowiedzialność Automobilklub Polski, przez

30) Touring Y Automovil Club de Venezuela.

Za Dyrektora Departamentu
W. Szykier
Naczelnik Wydziału

(Znak Min. Sk. D. IV. 5309/2/48).

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych

Ministerstwo Skarbu unieważnia niewykorzystane blankiety pokwitowań kasowych wzór Nr 4, Seria D od Nr 441001 do Nr 442000, zagubione przez p. o. Kierownika działu rachunkowo-kasowego Urzędu Skarbowego w Jaworze, okręgu Izby Skarbowej we Wrocławiu.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w Kasie 1 Urzędu Skarbowego w Łodzi, stwierdzono brak blankietów pokwitowań kasowych na podatek obrotowy w formie ryczałtu wzór Nr 1, Seria A po 50 zł od Nr 508351 do Nr 508400 i od Nr 508401 do Nr 508450, które niniejszym unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu unieważnia pieczęć urzędową do laku z godłem Państwowym i napisem w otoku: „Kontrola Skarbowa 31", zagubioną przez Kierownika Rejonu Kontroli Akcyzowej w Bytomiu.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacyj urzędowych.

Unieważnia się legitymację Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego Nr 134 na imię inż. Muszkata Tadeusza, Naczelnika Wydziału oraz legitymację Nr 16 na imię Heleny Muszkatowej, żony Tadeusza.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 1814 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Kołka Jana.

Unieważnia się zgubioną legitymację urzędową Nr 411 wydaną przez Izbę Skarbową w Katowicach dla ob. Adolfa Kozery pracownika kontraktowego w Urzędzie Skarbowym Olesno.

Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie unieważnia legitymację urzędową Nr 150, wystawioną na nazwisko ob. Henryka Misiaka.

Unieważnia się skradzioną legitymację emerytalną Nr 3539, wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny ob. Sidorowi Józefowi, emeryt. poster. b. P. P.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 1091, wystawioną przeze Izbę Skarbową w Poznaniu na nazwisko Bronisław Karpowski, pracownik kontraktowy w Urzędzie Skarbowym w Trzciance.

Komunikaty i ogłoszenia

Objaśnienie znaków:

OrOs	—	dział organizacyjny i osobowy
GB	—	„ gospodarczy i budżetowy resortu
KS	—	„ karny skarbowy
OSk	—	„ Ochrony Skarbowej
OK	—	„ obrotu pieniężnego i kredytu
B	—	„ budżetowy
K	—	„ finansów i podatków komunalnych
RK	—	„ rachunkowo-kasowy
C	—	„ ceł
ZPP	—	„ zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	—	„ podatków: obrotowego i dochodowego
PW	—	„ podatku od wynagrodzeń
MOSk	—	„ podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	—	„ innych podatków bezpośrednich
EA	—	„ egzekucji administracyjnej
A	—	„ akcyz
M	—	„ monopolów
U	—	„ ubezpieczeń
Sp	—	„ spółdzielczości
L	—	„ likwidacyjny
R	—	„ różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	—	rozporządzenie
Reg	—	regulamin

Poz.	T R E Ś Ć		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSI	P	EA	A	M	U	Sp	L	R
356	W sprawie udostępnienia marynarzom żeglugi polskiej zakupu dolarowych certyfikatów towarowych w ramach zarządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 30 marca 1948 r.	Z	25 VIII.1948 r.																						X
357	O sprawozdawczości inwestycyjnej.	Z	26 VIII.1948 r.	D. I. 31217/3/48																					X
358	W sprawie używania pojazdów mechnicznych.	Z	31 VIII.1948 r.	D. I. 23921/3/48		X																			
359	W sprawie przywozu i wywozu złota przez cudzoziemców.	O	31 VIII.1948 r.	D. IV. 5343/4/48					X																
360	W sprawie przyjęcia przez Automobilklub Polski odpowiedzialności wobec Skarbu Państwa za samochody i motocykle, wprowadzone na podstawie książeczek z przepustkami, wystawionymi przez Touring Kluby.	O	31 VIII.1948 r.	D. IV. 5309/2/48									X												

Cena zł 77

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300 kwartalna zł 700; miesięczna zł 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty wynosi zł 90

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.